

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **H. S.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1409026/2018/Hoc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2020, č. j. 10 A 25/2020 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 16. 1. 2020 se žalobce domáhal u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti žalovaného, která měla spočívat v tom, že žalovaný v zákonné lhůtě nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1409026/2018/Hoc.

[2] Městský soud v Praze v záhlaví napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že podstatou sporu bylo, zda žalovaný měl vést řízení o přestupku a v tomto řízení vydat rozhodnutí, či zda se stal pravomocným rozhodnutím již příkaz. Pro posouzení otázky bylo klíčové, zda byl Petr Kocourek v době podání odporu osobou oprávněnou jednat za společnost Pomáháme a chráníme s.r.o., neboť právě této společnosti (nikoli Petru Kocourkovi) udělil žalobce plnou moc. S námitkami žalobce se neztotožnil a uzavřel, že proti příkazu byl podán odpor osobou k tomu neoprávněnou, tj. odpor nepřipustný. Tento příkaz se stal proto pravomocným rozhodnutím, z čehož plyne, že žalovaný neměl povinnost pokračovat v řízení o přestupku.

II. Argumenty kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že městský soud pochybil při posouzení otázky týkající se předloženého pověření Petra Kocourka, jako zaměstnance společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o. Stěžovatel měl za to, že se dostatečně tímto pověřením prokázal a žalovaný neměl právo požadovat jakékoli další potvrzení a měl povinnost toto pověření akceptovat. Dále argumentoval tím, že pokud odpor považoval za vadný, měl povinnost jej vyzvat k odstranění vady podání. S odkazem městského soudu na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39 nesouhlasil. Podle něj se posuzované věci odlišovaly, neboť v nyní posuzované věci se nejednalo o absenci podpisu, ale prokázání oprávnění k jednání.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný vydal dne 7. 3. 2019 příkaz o uložení pokuty č. j. MHMP 437464/2019/Hoc, za naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V poučení uvedl, že proti němu lze podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Příkaz byl stěžovateli doručen dne 7. 3. 2019 do jeho datové schránky. Dne 15. 3. 2019 byl proti příkazu podán odpor z e-mailové schránky petr@kocourek.me, v němž bylo toliko v předmětu e-mailové zprávy uvedeno: „*Podávám odpor. H. S.*“. Následně bylo dne 20. 3. 2019 z datové schránky Petra Kocourka pod označením „*KOCUREK - potvrz odporu S.*“ doručeno totožné podání (print screen obrazovky) spolu s dalšími dokumenty (s plnou mocí udělenou stěžovatelem společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., rozhodnutím právnické osoby Ochrana řidičů o.s., jako jediného společníka obchodní společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., ze dne 23. 11. 2018 o odvolání paní Pavly Dvořákové z funkce jednatelky, o jmenování právnické osoby Ochrana řidičů o.s. novým jednatelem a o zmocnění Petra Kocourka zastupovat právnickou osobu Ochrana řidičů o.s., při výkonu funkce jednatele, a též smlouvou o převodu obchodního podílu mezi Pavlou Dvořákovou a právnickou osobou Ochrana řidičů o.s. ze dne 23. 11. 2018), které měly potvrzovat oprávnění Petra Kocourka k zastupování stěžovatele. Žalovaný následně předvoláním ze dne 2. 4. 2019, č. j. MHMP 593549/2019/Hoc, předvolal stěžovatele k ústnímu jednání. Ve spisu je dále založen protokol o ústním jednání ze dne 25. 4. 2019, č. j. MHMP 751234/2019/Hoc, k němuž se stěžovatel ani jeho zástupce nedostavili. Dne 14. 5. 2019 vydal žalovaný oznámení č. j. MHMP 851269/2019/Hoc o nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty ze dne 7. 3. 2019, jež bylo doručeno stěžovateli do jeho datové schránky téhož dne. Ve spisu jsou kromě odpovědi Pražské správy sociálního zabezpečení na dožádání žalovaného, podle které není společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., vedena v evidenci registru zaměstnavatelů, založeny výpis z obchodního rejstříku jmenované společnosti ze dne 22. 5. 2019, v němž je jako jednatelka společnosti zapsána Pavla Dvořáková, či usnesení ze dne 22. 5. 2019, č. j. MHMP 929169/2019/Zou, s výzvou žalovaného adresovanou Petru Kocourkovi k předložení dokumentu dokazujícího, že je zaměstnancem uvedené společnosti. Ve spisu jsou dále založeny další podklady týkající se procesně neúspěšné žádosti stěžovatele dle § 34 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“ nebo „správní řád“).

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud ve vztahu k posouzení věci samé shodně s městským soudem odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, podle kterého „[p]odává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepoživá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.“

[9] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že městský soud pochybil, pokud odmítl jeho námitku týkající se zastupování stěžovatele Petrem Kocourkem jako zaměstnancem společnosti. Posouzením této námítky se městský soud pečlivě zabýval v bodě 43. a násl. napadeného rozsudku. Konstatoval, že ze spisu vyplynulo, že Petr Kocourek zaslal žalovanému dne 16. 5. 2019 (po oznámení o nabytí právní moci příkazu) podání, ve kterém uvedl, že zaslá plnou moc, kterou je třeba založit do všech spisů uvedených spisových značek (mezi nimi byla uvedena i spisová značka týkající se nyní projednávané věci). Přílohou tohoto podání bylo i „pověření zaměstnance“, které mělo osvědčovat, že Petr Kocourek byl oprávněn jednat za uvedenou společnost. Městský soud poukázal na to, že žalovaný vyzval Petra Kocourka k předložení dokumentu dokazujícího, že je zaměstnancem společnosti (členem) Pomáháme a chráníme, s. r. o., přičemž jej poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Z obsahu spisu není zřejmé, že na toto podání Petr Kocourek jakkoli reagoval. Městský soud vyzdvihl také skutečnost, že ze správního spisu bylo zřejmé také to, že Pražská správa sociálního zabezpečení sdělila, že společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., nebyla vedena v registru zaměstnavatelů. Nebylo tedy prokázáno, že Petr Kocourek stěžovatele skutečně zastupoval, a to ačkoli k prokázání této skutečnosti byl řádně vyzván. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, resp. na odůvodnění judikatury zdejšího soudu (zminěné níže) k podobné posuzované otázce týkající se taktéž Petra Kocourka, jakožto domnělého zástupce. Obecná tvrzení stěžovatele, podle nichž „žalovaný neměl právo požadovat předložení dalších důkazů či pracovní smlouvy“ a obecně vyjádřený nesouhlas s posouzením otázky městským soudem tak nemohou v nyní projednávané věci obstát (o laxním přístupu zástupce stěžovatele v nyní projednávané věci ostatně z části svědčí také skutečnost, že kasační stížnost na 12 stranách z 15 obsahuje toliko opakovaný nesouhlas s vyvěšením osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu, zatímco argumentace samotné kasační stížnosti je omezena na pouhé 3 strany, a to opakováním již uvedeného v žalobě bez bližších úvah ohledně správnosti jím tvrzených závěrů).

[10] Ke zbylé argumentaci stěžovatele zdejší soud uvádí, že správní řád v § 30 odst. 1 odkazuje ohledně oprávnění jednat za právnickou osobu ve správním řízení na úpravu v občanském soudním řádu (§ 21 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Své oprávnění jednat je povinna prokázat osoba za právnickou osobu jednající (viz Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. C. H. Beck, Praha, 2017, s. 93 – 101). V posuzovaném případě podal za stěžovatele blanketní odpor, jakož i jeho doplnění, Petr Kocourek, který pro prokázání oprávnění zastupovat stěžovatele v řízení před správními orgány musel správním orgánům doložit, že je oprávněn jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěrenských fondů, platí tzv. princip materiální publicity, dle něž mj. „[p]roti osobě, která právně jedná důvěřujíc údajím zapsanému do veřejného rejstříku, nemá ten, jehož se zápis týká, právo namítnout, že zápis neodpovídá skutečnosti.“

[11] Ani zbylé dokumenty uvedené v bodě [7] tohoto rozsudku nemohly obstát. Bylo primárně povinností Petra Kocourka prokázat, že byl oprávněn jednat za právnickou osobu, tj. že byl oprávněn podepsat výše uvedené dokumenty. Jelikož tuto skutečnost neprokázal a jelikož tato skutečnost neplyne ani z veřejného rejstříku v rozhodné době, nemohl žalovaný považovat předložené dokumenty za dostatečné. Bylo přitom povinností Petra Kocourka, aby ve smyslu § 30 odst. 1 s. ř. ve spojení s § 21 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu prokázal, že je za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. (resp. Ochrana řidičů o.s.) oprávněn jednat. Pokud této povinnosti nedostál, nelze chtít po žalovaném, aby si toto oprávnění sám „domýšlel“ či aby jej sám jinak prověřoval.

[12] Nejvyšší správní soud pro shora uvedené souhlasí s městským soudem, že žalovaný posoudil věc správně, pokud dospěl k závěru, že proti příkazu o uložení pokuty stěžovateli byl podán odpor osobou k tomu neoprávněnou, a tento úkon nevyvolal následky včas podaného odporu účastníka řízení.

[13] Nejvyšší správní soud se dále shoduje s městským soudem i v tom, že žalovaný nebyl povinen ve smyslu citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 - 39 vyzývat podatele k odstranění vad jeho podání, neboť Petr Kocourek, který odpor podal, je osobou opakovaně využívající obstrukční taktiky v souvislosti se správními řízeními o přestupcích podle zákona o provozu na pozemních komunikacích a musel si být vědom povinnosti řádně prokázat své zmocnění jednat za stěžovatele. Tato skutečnost je správním soudům známá z úřední činnosti (srov. např. z poslední doby rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 38/2020 - 43, ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019 - 57, nebo ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 As 283/2018 - 33).

[14] Pokud jde o nesouhlas stěžovatele a jeho advokáta se zveřejněním jejich osobních údajů na úřední desce NSS, ke které je umožněn i dálkový přístup, resp. v databázi soudních rozhodnutí na webu NSS, Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje svá rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, či ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012 - 29). Na tato rozhodnutí a v nich obsaženou argumentaci zde postačí pro stručnost odkázat.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2021

JUDr. Radan Malík